

Diplomová práce se věnuje sociální opoře v nemoci u dospělých pacientů. Teoretická část se zabývá nemocí jako zátěžovou situací, pacientem, jeho potřebami a sociální oporou, o níž lze v souvislosti s nemocí hovořit. Pozornost je soustředěna především na její subjektivní vnímání pacienty : na její přijímání či odmítání, na její potřebnost, na vhodnost způsobu, jakým je nemocným poskytována. Důležité je vnímání sociální opory jako pozitivní (např. žádoucí, pomáhající) a negativní (např. omezující).

Výběrový soubor, jehož zjištěná data jsou použita pro vypracování experimentální části práce, je složen ze 40 pacientů rozdělených do dvou skupin pracovních nazvaných "psychiatrická skupina" a "nepsychiatrická skupina". Kromě lékařské diagnózy je pro jejich zařazení do skupin důležitá i skutečnost, které své zdravotní potíže vnímají pacienti jako dominantní.

Základem experimentální části práce je kvalitativní analýza získaných dat, doplněná i o kvantitativní srovnání jednotlivých ukazatelů a hledání případných vztahů závislosti mezi nimi pomocí korelací, a to v každé skupině zvlášť. Výsledky z obou skupin jsou porovnávány.

Ukazuje se, že potřeby pacientů ve vztahu k sociální opoře se ve skupinách různí. "Psychiatřiční pacienti" mají pocit menšího pochopení ze strany svého okolí a jejich nároky na sociální oporu a její podobu jsou výrazně ovlivněny charakterem jejich potíží. "Nepsychiatřiční pacienti" považují za podstatné poskytování blízkosti, společnosti, rozptýlení, udržování kontaktu s vnějším světem a vyžádanou pomoc. Vztahy závislosti mezi jednotlivými skutečnostmi vyhodnocené korelacemi nebyly vzhledem k malému rozsahu souboru shledány jako statisticky významné a mohou sloužit jako výchozí hypotézy pro další výzkum.